Ч. 16. Неділя 21 січня (2 лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників **Люд. Пльона** і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(19 засїданє з дня 31. січня 1896).

Справозданє Видїлу краєвого в справі субвенционованя вузкошляхової зелїзницї льокальної Хабівка-Закопане, відослано до комісиї зелїзничої.

Пос. ґр. Войт. Дїдушицкий мотивував своє внесенє: „Взиває ся ц. к. Правительство, щоби як найскорше постарало ся в дорозї конституцийній о вкорочене шкідної дїяльности теперішних бірж збіжевих та о забезпеченє рільників перед їх наслїдками. — Внесенє відослано до комісиї господарства краєвого.

Комісия шкільна, здаючи справу з предложеня Видїлу краєвого що-до поліпшеня биту учителїв шкіл народних, — предложила проєкт закона зі зміною артикулів 4, 11 і 16 закона з дня 15 червня 1892 року. Комісия приняла майже без зміни всї внесеня Видїлу краєвого.

В зміненім артикулї 4-ім установляє ся, в якнй спосіб окружна рада шкільна має поступати при укладаню лїсти компетентів на посади.

В арт. 11-ім постановляє ся:

А) Річні платнї сталих учителїв народних дїлять ся на слїдуючі кляси: а) в школах звичайних: I. кляса у Львові і Кракові в половинї посад 900 зр., в другій 800 зр. — II. кляса в Бялій, Дрогобичи, Ярославі, Коломиї, Новім Санчи, Перемишли, Ряшеві, Самборі, Станїславові, Терпополи, Тарнові 700 зр. — III. кляса в Бохни, Бродах, Бережанах, Бучачи, Горлицях, Городку, Яслї, Яворові, Коросні, Подґуржу, Сяноцї, Снятинї, Сокали, Стрию, Теребовли, Вадовицях, Величцї, Золочеві, Жовкві 600 зр. — IV. кляса в прочих містах і місточках для 25 прц. посад 600 зр., для 35 прц. посад 500 зр., для 40 прц. посад 450 зр. — V. кляса в громадах сїльских для 25 прц. посад кождого повіту 400 зр., для 75 прц. посад 350 зр. — б) в школвх видїлових окремих і в поодиноких клясах шкіл видїлових получених зі звичайними: I. кляса 900 зр., II. кляса 800 зр., III. 700 зр., IV. у всїх инших школах видїлових 600 зр.

Б) До найвисшої платнї 600 зр. в четвертій клясї шкіл звичайних можуть бути посуненї лиш учителї управляючі школами о пяти або більше клясах, також такі учителї тих шкіл, котрі мають іспит кваліфікацийний для шкіл видїлових.

В) Платня сталого молодшого учителя в першій і другій клясї платень шкіл звичайних, також в перших трех клясах платень шкіл видїлових виносить 60 прц. платнї старшого учителя школи, при котрій молодший учитель повнить службу. Платня молодшого учителя в третій і четвертій клясї платнї шкіл видїлових виносить 400 зр.; в пятій клясї платнї шкіл звичайних 300 зр. річно. За основу до обчисленя платнї молодшого учителя в школах звичайних першої кляси платнї приймає ся платню старшого учителя в квотї 800 зр.

Г) Винагорода учителїв, тимчасово установлених, означає кр. Рада шкільна, однак она не може виносити менше як 250 зр. річно анї перевисшати платнї учителя сталого, котрого місце учитель тимчасовий заступає.

В арт. 16-тім каже ся о мешканю. Кождому директорови, управителеви школи і учителеви, котрий сам один в школї учить, належить ся безплатне мешканє, по можности в будинку шкільнім. Коли нема мешканя, то належить ся винагорода з шкільного фонду місцевого. Всї инші учителї сталі, а в містах і місточках також тимчасові побирають додаток на мешканє, у висотї 10 проц. їх платнї. — Постанови що-до обовязку доставленя учителям сїльским одного морґа рілї остали незмінені.

Крім того предложила комісия шкільна до ухвали такі резолюциї: Взиває ся правительство і кр. Раду шкільну предложити статистичні дати що-до законного доставленя учителям одного морґа рілї — подати причини, длячого не можна було сего виконати і вказати средства заради, — розслїдити на скілько можна би було додати в поодиноких школах ще другий морґ рілї і кілько би се коштувало.

Отворено ґенеральну дискусию.

Пос. Крамарчик заявяв сн против резолюциї що-до обовязкового другого морґа рілї, бо ее спинить учителям сповнити свої обовязки.

Пос. Фр. Єнджейович рівнож подїляв гадку пос. Крамарчика.

Пос. Пінїньский зазначив, що з огляду на стан буджету не можуть учителї надїяти ся через довші лїта поліпшеня своєї платнї, а тепер зробило ся, що було можна. Вкінци радить впливати на учителїв і на кандидатів учительских в тім дусї, що не мають чого нарікати на свою долю і що їх стан вже не такий злий.

Пос. Бойко накликував, щоби не оглядати ся на жертви, лиш постарати ся о як найширше поданє людови найлїпшої просьвіти.

Пос. Ротер прихильно обговорив незавидну долю учителїв і радив, щоби зменшено їм лїта служби.

4)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фріджана — З нїмецкого).

(Дальше).

Коли Льора прийшла до себе від страху, склонила свою голову назад на мягку подушку трави. Она не могла відобрати рабівникови того, що він їй взяв. Він пропав без слїду, і лише по своїм дрожаню і неспокою чула она, що дїйстність не була сном.

Так дрожить галузка рожі, коли яка птичка поспівала на нїй яку пісню, сидить вже далеко на другім корчи і зачинає співати.

Їй зробило ся горячо, аж душно.

Она пізнала щось такого, о чім перше не мала понятя!

Найрадше була би знов заспала, щоби єї сон продовжив ся.

Довкола неї в природї пахло всьо і співало, бавило ся і радувалось. Єї груди филювали.

В тім наблизив ся лагідний звук скрипки і хоч як лагідно і солодко звучав він, то однако здавало ся Льорі, немов би він відсував насильно і грубо всї инші голоси і тони.

А Винкентий вислїдив тайну, укриту криївку Льори. Але він не переставав грати, не хотів їй робити несподїванки, хоч він сам дуже зачудовав ся, що найшов любку в відповіднім часї, самітну в самітнім місци.

З бючим серцем приступив близше.

Она не рушала ся, хоч бачила, що єї приятель з дитинних лїт надходить. Але она мала трохи не примкненї повіки і Винкентий побачив, що она не спить.

Він відложив скрипку, сїв на мураву і взяв Льору за руку.

Она мимохіть стала порівнувати, але не відчула нїчого такого, як при попереднім поцїлунку.

Винкентий хвилю відсапував, а відтак сказав дрожачим голосом: „Льоро, сам Бог хиба хотів, що я тебе тут саму находжу! Та-ж знаєш, що я вже давно маю щось на серци, але знаєш, не ставало менї нїколи відваги і нагоди. Я й тепер не богато маю сьмілости, бо ти найгарнїйша дївчина, яку собі можна подумати, а я — от бідолаха. Але тепер маю нагоду. Я хотів би бути богатий як перский шах, але лише на то, щоби дати тобі всьо найлїпше, найгарнїйше на Божім сьвітї. На нїм — здаєть ся менї — нема нїчого так гарного, щоби ти єго не була варта, а я так мало можу тобі дати. Але в моїй груди горить любов, велика любов для тебе і коли-б ти мене лиш трохи могла любити — то, вір менї, Льоро, ми могли би бути щасливі. За музику менї чим раз лїпше платять, я заробляю богато яко музикант, яко орґанїст; ти не потрібуєш нїчого робити, можеш собі сидїти як цариця. Хочеш Льоро!

З прижмуренимн очима прислухувалась Льора а лагідні слова, котрих она впрочім вже давно сподївалась, немов єї гладили. Она була досить честилюбива і така любов та признанє лестили єї.

Она сїла і подивила ся на Винкентия.

Відтак подала єму руку.

— Ти добрий хлопець і я тебе люблю. Як Бог поможе, то я стану твоєю жінкою і буду тобі вірна та буду тебе любити як лише зможу.

То не було любовне признанє, она не відчувала при тім нїякого потягу і наклону, щоби обіймити любка за шию і упоїтись єго поцїлуями.

Але Винкентий відчував то.

Він притягнув Льору до себе. Тїнь дерев заслонював їх, а в поли було все ще пусто. Перший раз мав він то пречудне єство в своїх обіймах і наполохав ся свого власного битя серця. Він хотів єї поцїлувати в уста, але чи то зі встиду, чи тому, що єї голова подала ся на бік, досить що він дїткнув легко своїми устами лише чола улюбленої дївчини.

Льора порівнувала. — То не був той поцїлуй, не був той, що она єго чула на устах.

Обоє, уважаючись судженими, повернули побравши ся за руки з італїяньской землї до своїх товаришів в Понтафель.

Пос. Вуйцік радив не боятись як найбільших жертв для поліпшеня долї учителів.

Пос. Абрагамович зачав свою промову від характеристики промов польских послів селяньских. Голос Крамарчика вказує справдї, що се говорить посол з люду, котрий здорово дивить ся на наші відносини, — натомість посли зі сторонництва людового мішають в свої промови цитати, так що відносить ся враженє, мов би се були статиї якої ґазети, або просто сказавши Kurjer-a Lw. Голос перших послів буде вислуханий прихильно, натомість голоси других послів лунають безслїдно. Що до справи платнї учителїв, то доси не наступить дальше поліпшенє, доки не найде ся нове жерело доходів краєвих.

Ректор краківского унїверсит. др. Смолька промавляв за резолюциєю що до другого морґа ґрунту, виказуючи, що се не буде надто великим обтяженєм буджету.

Пос. ґр. Войт. Дїдушицкий поясняв, що учитель на селї повинен зжити ся з селянином та що школи народні повинні передовсім увзглядняти потреби і інтереси селяньскі.

Пос. Вахнянин поясняє інтенциї комісиї шкільної що-до резолюциї о наданю учителям другого морґа рілї. Підносились в соймі голоси, як н. пр. пок. о. Качали, щоби школу народну зробити як найбільше практичною. Ті голоси не проминули безслїдно, бо кр. Рада шкільна поступає в тім напрямі практичнім. Подїлено школи на сїльскі і міскі. Вислано певне число учителїв народних до шкіл рільничих. В тій цїли також уложено відповідно підручники шкільні, а учитель мусить мати певну скількість відомостий аґрономічних. В тій гадцї комісия шкільна бажала подати учителеви нагоду стати малим практичним господарем. Рівно-ж тим способом можна було охоронити ся перед тягарами податковими, бо на кошти закупна другого морґа треба було би видати всього 1,200.000 зр., а на проектоване підвисшене платнї треба давати тепер по 104.000 зр. річно. З другого морґа рілї мав би учитель і ярину і всьо, що потрібне до скромного житя. Впрочім практика показала, що учителї держать ся тої школи радше, при котрій єсть ріля. Просить, щоби Сойм приняв резолюциї.

Пос. Бойко відповідає на закиди пос. Абрагамовича, що фальшиво думають, немов би він і єго полїтичні приятелї заколочували публичний спокій. Бесїдник заявляє, що не бере інформаций з Kuryer-a Lwowsk-ого, а кінчить виразом жалю, що більшість Палати не голосувала вчера над їх поправками при законї ловецкім.

Пос. Окуневский підпирає внесенє комісиї.

Пос. Бобжиньский бажав горячо, щоби нинїшна дискусия не була закаламучена фальшивими заявами. Однако стало ся з одної сторони инакше.

Сказано, що нинїшна школа гірша від давнїйшої, що жерелом того єсть поступованє інспекторів зміряюче до того, щоби погубити учителїв, дальше переношеня учителїв з оглядів службових; марнованє фондів призначених на стипендиї.

Бесїдник питає, в чиїм інтересї лежить та критика. Певне що не в інтересї сїльского населеня. На просьвіту видає край нинї $3^1/_2$ міліона, а в 1872 роцї видавав 400.000 зр. Ті числа богато говорять. Що до перенесень учителїв, то лежить се нераз в інтересї школи, сїльского населеня, а навіть їх самих.

Фонди на стипендиї не марнують ся, бо найбільше користають з них ученики бідні, сини селян, котрі без тих стипендий не могли би удержати ся.

Інспектори не суть необмеженими панами, бо мають над собою зверхну власть. Они також не неприятелї учителїв, а противно підпирають учителїв на кождім кроцї.

Бесїдник підносить відтак, що проект закона єсть значним кроком наперед до поліпшеня долї учителїв. Бесїдник впрадї не надїє ся, щоби по ухваленю закона найшло ся відразу потрібне число учителїв, але оно в кождий спосіб буде рости. Що-до другого морґа поля то п. Бобжиньский сумнїває ся, чи дасть оно перевестись, бо вже й нинї в деяких громадах тяжко найти обовязковий один морґ.

Пос. Чарторийский підпирає внесеня комісиї і відповідає пос. Бойкови.

Відтак ухвалено цїлий проект закона та резолюцию предложену комісиєю з виїмкою уступу дотикаючого другого морґа ґрунту, котрий то уступ викинено на внесенє пос. Крамарчика.

Відтак принято справозданє комісиї санїтарної, буджетової о замкненю рахунків самостійних фондів за роки 1893 і 1894. — Відмовлено жаданю ц. к. суду повітового в Мисленицях, щоби Сойм дозволив на карно-судове слїдство пос. Сьреднявского.

Ухвалено внесенє пос. д'Абанкурта, щоби візвати правительство до знесеня оплат за доручене писем судових.

Вкінци ухвалено внесеня комісиї громадской о предложеню Видїлу краєвого що-до зміни §. 26 закона о повітовій репрезентациї.

Слїдуюче засїданє назначено на 8-у годину вечер.

Перегляд полїтичний.

Моравский сойм ухвалив передвчера одноголосно, серед окликів в честь Є. Вел. Цїсаря, заснувати з нагоди 50-лїтного ювілею пановання Монарха, краєвий шпиталь для калїк і невилїчимих на 200 ліжок. Намістник ґр. Спенс-Боден висказав серед дуже горячих оплесків цїлої Палати радість з причини тої ухвали сойму.

Трієстиньский сойм замкнено дня 30 січня трикратним окликом в честь Є. Вел. Цїсаря.

Угорска палата послів приймила по кількадневних нарадах внесенє Чакі'ого, після котрого нї публичні урядники нї посли не можуть одержувати концесиї на будову зелїзниць. Правительство прихилило ся також до того внесеня.

Князь болгарский, що в часї свого побуту у Відни не складав нїяких візит, виїхав вчера рано до Софиї. — Neues Wiener Tagblatt довідує ся від особи добре обзнакомленої з болгарскими справами, що офіцияльні депеші, розіслані з Софиї а доносячі о маючім вскорі наступити переходї кн. Бориса на православиє, були уложені без відомости кн. Фердинанда і противили ся прінципови, що справа того переходу єсть річию приватною, а не полїтичною. Внаслїдок того положенє теперішного правительства стало неможливе. До утвореня нового кабінету будуть візвані імовірно Греков і Радославов.

Новинки.

Львів дня 1 лютого 1896.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував нотарями кандидатів нотарияльних: Ем. Шолгиню в Луцї для Луки, Мих. Орловича в Снятинї для Риманова, Юл. Корабаньского в Золочеві для Лютовиск, Кар. Ільґнера в Рожнїтові для Боринї і Ів. Раставецкого у Львові для Куликова.

— **Преосьв. епископ. Юлїян Пелеш** в Перемишли жертвував на тамошний руский інститут для дївчат квоту 100 зр. Видїл того інститута складає преосьв. епископови сердечну подяку за той щедрий дар, як і взагалї за вітцївску опіку, якою окружає інститут.

В скалистій ампецаньскій долинї, до котрої тілько чужинцїв заїздило, припізнила ся дивним дивом весна в тім роцї. Вскорі по прогульці до Понтеби, стала окривати виднокруг густа мрака. Она спускала ся що раз низше, вкривала верх за верхом, наповнила всї пропасти і яруги, закрила лїси, луги і поля а в кінци сховалась в нїй і дзвінниця та церков. Але не досить на тім, она пробрала ся до хат, заслонила малюнки в готели Ґедінів, затемнила вигляд з хати, а навіть обтулила і склянки в господї трех сестер.

Тепер з мраки зробили ся тяжкі хмари. З пітьми почав віяти зловіщий Фен[1]) а з хмар пустив ся дощ. Хмара находила за хмарою, вітер вив як скажений і виривав дерева з корінєм а дощ лив струями. На всїх верхах топнїв тисячлїтний снїг і вскорі цїла долина перемінила ся в озеро. Вода дістала ся до пивниць. Але не досить на тім, води прибувало що раз більше, она валила дім за домом і затопила цїле хороше місточко. Хто міг утїкав в пусті, холодні гори, або пробирав ся дорогами, що виглядали як справдїшні потоки, до сусїдних не навіщених повению громад.

Всї жертви забрала повінь з собою, так що не можна було їх навіть віднайти, щоби над ними помолити ся і їх похоронити. Здавало ся, немов Господь загнївав ся і рішив вдруге згладити всьо на сьвітї новим потопом, здавалось що дощ не перестане а буде падати сорок днїв і сорок ночий.

Однако і бідї приходить на сьвітї конець.

Дощ перестав, повінь уступила а про нещастє рознесли ґазети вість по цїлім сьвітї. Посипали ся з усїх сторін всїлякі датки і гроші, пожива, одїж, господарскі і домашні знадоби.

Але при роздїлюваню датків показало ся, що люди то невдячне і поганe сотворінє. Нїхто не був вдоволений. Кождий доказував, що він найнещасливійший і що найбільше потерпів. Кождий всьо стратив і ті, що роздїлювали, не могли також освободити ся від людских наклонів і похибок. Передусім увзглядняли уроджених Ампецанів з Кортіни, а відтак аж погадали о чужих і о тих, що осїли в Кортінї а не були звідтам родом. А однако ті може найбільше потрібували помочи.

Ганс Вандельґрубер пізнав вже, що в той спосіб не може дальше поступати. Третий раз не хотїв тратити дурно вечера і нудити ся та гризтись.

Доси нїчо не було у него сьвятїйшим від робучого часу. Він не стратив ще нїколи і одної години дармо в робучий день.

Тим він хвалив ся. Але він був своїм власним паном-майстром і міг собі позваляти, кілько хотїв. Старі родичі не спиняли єго, а челядників відсилали домів, коли майстра не було дома.

Отже одного красного дня поїхав він собі о одинайцятій годинї рано до Пратеру а не забув при тім взяти з собою й гроші. На дворі була пречудна погода, лише над горами за Віднем стояли сїрі хмари, а вітер почав звідтам потягати.

Трамвай ще нїколи так поволи не їхав як того дня — так бодай видавало ся Гансови. Пів години їзди було для него вічностию.

Вкінци станув коло буди. Всї три дївчата сидїли нинї з заложеними руками, Льора читала навіть якусь книжку.

— Ну, прецї раз показалисьте ся! — сказала Мариянна, утїшена, що прийшов гість.

— Нинї я вас прошу! — відозвала ся Маланя, але якось здержливо. Она знала своїх гостий.

— Взяти люльку зараз в руки? — спитала рішучо мала Льора.

Ганс положив два риньскі і сказав:

— То страчу тут, а більше нї. Я показав ся! Ви-ж все такі горді, що й не подивите ся на чоловіка, як маєте гості, або як ваш пан доворець вязницї прийде по вас о десятій. Тому я нинї вибрав ся рано. Тепер чей старий не прийде!

Дївчата засьміяли ся.

— Ба, всьо мусить бути в порядку — сказала Маланя.

А Мариянна додала:

— Всьо робить ся після контракту, закона і припису.

— Так! — відповів Ганс.

---

[1]) Сильний полудневий вітер.

— **Загальні збори тов. „Просьвіта“** відбули ся вчера в великій сали Народного дому при значній участи (до 200) членів. Наради тревали від години 10-ої рано до 4-ої пополудни. При голосованю до виділу вибрано одноголосно пос. Юлияна Романчука, головою товариства, а на прочих членів вибрані: Ів. Белей, Олександер Борковский, Григорий Врецьона, Володимир Гнатюк, Ант. Дольницкий, др. Ярослав Кулачковский, др. Кость Левицкий, Василь Нагірний, Петро Огоновский, Кость Паньковский, о. Олександер Темницкий, о. Алексій Тороньскій. — На заступників виділових вибрані: Ром. Цеглиньский, Філярет Гладилович, Ів. Копач, др. Николай Лагодиньский, о. Стеф. Лежегубский, Мих. Струсевич.

— **Читальні „Просьвіти“** повстали і розвивають ся гарно в Яворівщині, в Дрогомишли коло Грушова і в Краківци. В Дрогомишли занимає ся читальнею о. Гладишевский і о. Підгорецкий і читальнею о. Гладишевский і о. Підгорецкий і читальня має понад сто членів і свій власний хор, а хотять закладати власну крамницю. В Краківци занимає ся читальнею о. Мотеля і міщани дуже горнуть ся до читальні, мають свій хор, держать відчити і т. п. Лише в самім Яворові міска читальня спить, бо інтелігенция тамошна мало інтересує ся міщанами. Зачуваємо, що передміщани з великого передмістя на власну руку закладають для себе читальню. Щасти Боже! — В Рогатині селяни з передмістя Улиці старають ся також о заложене читальні.

— **Холера.** В часі від 29 до 31 січня 1896 р. був стан холери в краю такий, що в Теребовли, де лишили ся були три особи недужі, всї три виздоровіли.

— **В Золочеві** — як звідтам пишуть — устроює молодїж в суботу богослужене за упокій бл. п. Омеляна Огоновского о годині 9-ій рано.

— **Рух поїздів** між Золочевом а Підволочисками здержано з причини снїжних заметей. Також здержано рух на льокальній зелїзници Львів-Клепарів-Янів.

— **Вісти з Чернівців.** На внесене професора университету дра Гандля, рада міста Чернівців одноголосно поручила маґістратови, написати просьбу до правительства о засноване при тутешнім университеті виділу медичного. — В Чернівцях від двох літ приготовляють ся до електричного сьвітла, будують будинки, ставлять стовпи, дротують місто, але сьвітла електричного все ще нема. Натомість в Перемишли до пів року постарали ся о сьвітло електричне і тепер уже Перемишляни не блукають вечером при нафтовім осьвітленю, так як Чернівчани. Натомість в черновецкій радї міскій сварять ся радні о чисті руки.

— **Для буковиньских учителів-Русинів** пише „Буковина“: В осени, як звістно, отворить ся в Чернівцях перша кляса рускої ґімназиї. Отже всї ми повинні старати ся, аби до першої кляси вписало ся щонайменше пятьдесять добре підготовлених учеників. Отже панове учителї Русини повинні, кождий у своїм селї, вишукати одного або й кількох спосібних хлопців і припильнувати їх до осени, аби учили ся і були добре приготовлені до вступного іспиту. Треба з родичами тих хлопців обдумати спосіб удержаня їх в Чернівцях, треба й у самих хлопців розширити горизонт знаня так, аби не занадто трудно приходило ся їм початки науки. Ми певні, що сеї прекрасної задачі приймуть ся наші буковиньскі учителї-Русини, котрі доси так гарно заявляли свій патриотизм. Не велика то робота, не богато заходу, а користь вийде велика. О заложене бурси вже тепер старає ся наше товариство Руска Школа.

— **З Тернополя** пишуть нам: По розбудженю більшого житя в нашій „Бесїдї“ наше жіноцтво, розглянувшись побачило перед собою, неодно велике дїло, котре жде їх труду. Метнули ся і взялись до роботи. Завязала ся філїя руского товариства педаґоґічного, з неї утворив ся Кружок руских женщин і розпочав зараз дїло. Дня 19 січня с. р. устроїв Кружок в комнатах „Бесїди“ вечерок з танцями, котрого дохід призначено на фонд для дївочого института в Тернополи. Вечерок випав надподївано добре. Хоч комнати „Бесїди“ були затїсні, та всї бавились охочо і здавало ся, нїби стїни всьміхають ся, та радїють веселим гостям. Кружок женщин постарав ся о власний буфет, котрий мав приспорити фондів товариству. Хорошо пристроєний стіл заставлений був щедро всякими ласощами та напитками. На буфет зложили ся ласкаво Вп. панї: Гладишовска, обі панї Громницкі, Герасимовичева, Глодиньска, Гриневецка, Ґутковска, Кручковска, Крушельницка, Коморовска, Косїєва, Навроцка, Марковска, Стахевичева, Солтисова, Заславска, Чайковска і Юськевичева. Душею в устроєню і переведеню намірів товариства були Вп. панї: Стахевичева, Кручковска і Солтисова, котрі крім датків материяльних жертвували товариству свою щиру працю — і за се належить ся їм щира подяка. Чистого зиску з вечерка є над 50 зр. — засновок для дївочого института.

— **Наші еміґранти.** З Відня телєґрафують, що завернені перед кількома днями еміґранти з Кормон прибули передвчера до Відня. На двірци не хотїли висїдати з ваґонів, аж хтось порадив їм, щоби вислали депутацию до Цїсаря, щоби Цїсар позволив їм їхати до Бразилиї. Отже вибрали 27 селян і ті удали ся до цїсарскої палати. В канцеляриї кабінетовій заявив їм радник Савицкий, що дозвіл на дальший побут у Відни зависить від віденьскої поліциї. Отже удали ся до поліциї, але тота відвезла їх на дворець, велїла їм там купити білєти і виїхати назад до Галичини. Нинї цїлий той поїзд мусить вже бути в краю.

— **Щасливий батько!** В місті Нїппес породила одна жінка за одинайцять місяців пятеро дїтий. В лютім 1895 р. породила близнюків, а сими днями трійняків. Жінка та, котра вдруге вийшла замуж, тїшить ся добрим здоровєм. Свого першого чоловіка она в подібний спосіб також ущаслививила; в лютім 1890 р. породила трійняків, а слїдуючого року близнюків. З дванайцятеро дїтий, які мала підчас свого чотиролїтного супружества, жиє доси шість. Новонароджені трійняки, дві дївчини і один хлопець суть сильно збудовані здорові.

— **Померли:** Мария з Телиховских Лонкевичева вдова по сьвященику, в 76-тім роцї житя в Лучинцях коло Рогатина.

Штука, наука і література.

— **Записок Наукового товариства імени Шевченка**, видавництва присьвяченого науці і письменству україньско-руского народу під редакциєю Михайла Грушевского вийшов недавно том VIII-ий (4-ий за рік 1895). Сей том містить в собі: 1) початок студиї дра Ів. Франка „Варлаам і Йоасаф, старо-християньский роман і єго літературна історія“; 2) статью М. Грушевского „Похвала в. кн. Витовту, кілька уваг про склад найдавнїйшої руско-литовскої лїтописи“; 3) дра Кир. Студиньского „Панеґірик Евфонія веселобрмячая, посьвячений Петрови Могилї в р. 1633“; 4) частину першу статиї О. Я. Кониського „Проба улаштованя хронолоґії до творів Тараса Шевченка“; 5) Miscellanea; 6) Наукова хроніка (огляд часописий за р. 1894); 7) Біблїоґрафія. — Цїна і сеї книжки Записок 1 злр.

— **Перше число „Зорі“** з сего року дуже богате змістом і образками Містить поезию В. І. Масляка „Руській хатї“, нагороджене на конкурсї оповіданє Михайла Коцюбиньского п. з „Для загального добра“, дальший ряд нових поетичних творів Степана Руданьского, повість Д. К. п. з. „Даремна надія“, поезию В. Сивенького „З Байрона“, статю дра І. Ролле: „Жінки при Чигириньскім дворі в другій половинї XVII віку“, Листи з Криму Ол. Я. Кониськото, статю про наших драматурґів Кропивницкого і Карпенка-Карого; статї Василя Щурата і Осипа Маковея про дра Івана Франка, котрого портрет поміщений в сїм числї; вкінци богатий відділ критичний і бібліоґрафічний. Кромі того се число прикрашене гарними образками, з котрих один представляє сумну сцену з сїльского житя (послїдню корову виводять із стайнї, очивидно за довг), а другий міщаньску хату в місті Жидачеві.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Моравско-шлезкий рух вуглевий з Галичиною і Буковиною. Тарифа виїмкова для вугля і т. п. з 1 серпня 1892. З днем 1 лютого 1896 увійде в житє додаток III. до висше згаданої тарифи звязкової.

Галицко-віденьский звязок зелїзничий Тарифа часть II. з 1 лютого 1893. З днем 20 січня 1896 увійде в житє новий додаток до висше згаданої тарифи звязкової.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Софія 1 лютого. Панує загальне пересьвідченє, що криза кабінету вже близька.

Петербург 1 лютого. Роботи коло будови сибірскої зелїзницї розпічнуть ся зараз з весною і будуть вести ся з великим поспіхом.

Париж 1 лютого. Розпочав ся вчера перший процес против фальшівників оголошеної в ґазеті France лісти т. зв. панамців.

Рим 1 лютого. Доси ще нема вісти, що дїє ся з відділом Ґаллїяна

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Він вибив з рук Льориних приготовлену люльку.

До чого вимірив — трафив і дївчата, хоч між собою сьміяли ся над тою забавою, мали перед ним якесь поважанє. То не було тяжко поцїлити на кілька кроків тою самою стрільбою якийсь предмет; він-же не скакав як заяць, нї викручував ся як орел, але на кождий спосіб належало до того певне око і спокійна рука.

Два риньскі вскорі протратив.

— Знаєте що, панно Льоро? Зберіть ся раз на відвагу. Як так чоловік стріляє, то зголоднїє. Там в огородї під „оленем“ добре пиво і можна дістати ґуляш або що иншого. Ходїть зі мною. Не видко нїкого та й так в полудне нїхто не буде тут стріляти, а впрочім Марияна і Маланя лишать ся тут на сторожи. Ми за хвилю вернемо.

Спершу появило ся обуренє на лицях всїх трех дївчат.

Відтак перейшло оно в зачудоване і коли Ганс все ще стояв з питаючим поглядом, сказала Мариянна:

— От то було би добре — з чужим чоловіком!

А Маланя додала:

— То було би перший раз!

А Льора? — Она гадала на той поцїлунок на італїяньскій земли. Нїколи більше не бачила того зухвального хлопця, але від того часу обудила ся в нїй охота до чогось незвичайного, авантурного.

Спершу хотїла она предложенє Ганса відкинути, але коли сестри так остро відозвали ся, збудив ся в нїй упір. Чому не могла она сама того сказати? Чи конче мусїли мішати ся до того аж старші сестри.

Тому не відповіла нїчого і лише схилила голову та зачервенїлась.

Ганс і сестри торгувались.

— Я Ганс Бандельґрубер, столярский майстер. Маю свою робітню при улици Зібенштерн ч. 89. Отже я не чужий чоловік! — крикнув Ганс.

— Я не маю нїякого злого наміру, та в білий день чей не відкушу панні Льорі носа!

Сестри засьміяли ся і Ганс почув, що виграв.

— Та ми принесемо вам пива і тїст або яких цукрів — докінчив.

Мій Боже. Нїхто-ж не з каменя. Від семої години рано до десятої вечер в буді стояти без відпочинку, без розривки при лихій їдї — що мали бідні дївчата робити?

— Ну, іди, а памятай вертай скоро — сказала Маланя:

— Біжи! — засьміяла ся Мариянна.

І Льора закинувши хустину на голову для охорони від сонця побігла з Гансом — як дитина, що утїкає зі школи — до огорода під „оленем“.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.